

leuk is anders

31/01/2009 | Marcel Schmeier M SEN | www.onderwijsgek.nl

Geïnspireerd door het [blog van mijn oud-directeur](#) en door [Ruzhitsa Filcheva in het ledenblad van BON](#) liet ik mijn gedachten de vrije loop. Het leven moet lekker makkelijk zijn, voortdurend spetterend en leuk.

Gisteren zat Raoul Heertje aan de tafel bij DWDD. Hij vertelde dat mensen massaal wegzappen bij zijn programma als het even niet leuk is. De kijker wil geamuseerd worden, het moet makkelijk te volgen zijn. En als het maar even saai dreigt te worden, dan zappen we toch gewoon naar een andere zender? Raoul Heertje wil dit fenomeen onderzoeken, was erdoor gefascineerd. Wat zegt dit over onze maatschappij en ons menszijn? Wat voor gevolgen heeft het?

We haken massaal af als het even niet leuk is. Ook op school zie ik dit verschijnsel terug: ouders en kinderen raken ongeïnteresseerd als het maar even niet leuk is of zelfs dreigt te worden. Een leerkracht laat een lied horen met een schitterende tekst en veel kinderen beginnen te zuchten en steunen: geen beat en geen makkelijke tekst. Saai! Kunnen we niet wat anders doen? De leerkracht doet gelukkig niet iets anders en laat het lied meerdere keren horen, gaat het gesprek aan met de kinderen.

Leren is kennis nemen van zaken die niet tot je belevings- en kenniswereld horen. Leren is het uiterste van jezelf vragen en nieuw gebied verkennen. Dat is de taak van het onderwijs, de school, de leerkracht voor de klas. Onderwijs is niet altijd leuk, wel altijd leerzaam.

Om mij heen hoor ik het woord leuk ook steeds vaker vallen.

'Ik vind verkeersles niet zo leuk!' zeggen de kinderen tegen elkaar.

'Was het leuk op school?' vraagt de ouder aan zijn kind.

'Vonden de kinderen het leuk?' vragen de leerkrachten elkaar.

Ik hoor steeds minder de vragen: Hoe was het vandaag op school? Welke dingen heb je geleerd? Wat kun je nu al wat je eerst nog niet kon?

Het is zo mooi om kinderen dan trots te zien vertellen en voordoen wat ze allemaal al kunnen, zo mooi om kinderen zich competent te zien voelen en autonoom te zien worden.

Enkele jaren geleden had ik een leerling in de klas met motorische problemen, maar de ouders wilden geen fysiotherapie. Hij had al genoeg meegemaakt en het was niet leuk voor hem. Lekker makkelijk! Maar hem werd wel de kans ontnomen zich te ontwikkelen, te leren omgaan met tegenslag, overwinningen te behalen op zichzelf, zich competent te voelen. Hoe zal hij straks als volwassene in de wereld staan als hij deze zaken niet heeft kunnen leren?

Bij de stelopdracht letten we niet op de juiste schrijfwijze, het gaat bij stellen tenslotte om het ontwikkelen van de creativiteit. Lekker makkelijk! Waarom doen we dit? Wat leren kinderen hiervan? We zeggen impliciet dat spelling niet belangrijk is, dat grammatica er niet toe doet. We leggen de lat laag en de kinderen gaan hiernaar handelen en presteren. Gemiste leermomenten.

En dan komt de Cito-Eindtoets eraan. Kinderen, ouders en leerkrachten schieten massaal in de stress. Het definitieve schooladvies komt eraan, de kaarten zijn geschud en je hand wordt duidelijk. Zonder goede hand heb je minder kansen het spel te winnen. Reden voor pittige

gesprekken, huilende kinderen. Is presteren dan het doel van ons onderwijs?

Nee, want leren is meer dan kennis vergaren om daardoor een zo goed mogelijk betaalde baan te krijgen. Dat is te makkelijk. Leren doe je om een beter mens te worden, je plek in de samenleving in te kunnen vullen. Voor ieder kind en voor ieder mens is dit weer anders. Het gaat erom om het beste uit jezelf te halen.

Voor de leerkracht ligt hier mooie taak om belangstelling te wekken, kinderen te raken, een kras in hun geheugen achter te laten. Hier ligt de geweldige uitdaging om het kind bij de hand te nemen en mee te voeren naar een onontdekte wereld van kennis en mogelijkheden.

Dat is pas leuk!